

Τ Α Β Α Φ Τ Ι Σ Ι Α

ΜΕ τὸ Μιχάλη τὸν Κότσουφα ἐγνωριστήκαμε στὸ στρατό. Ἡμεῖθα καὶ οἱ δυὸ ἐλάται στὸ πυροβολικό. Ἐπειδὴ ἡμεῖθα κοντὰ - κοντὰ γραμμένοι στὸν κατάλογο, μαζί ἐβγαίναμε θαλαμοφύλακες, σταυλοφύλακες, φρουρά· μαζί ἐπαίρναμε τὸ συσσίτιο καὶ μαζί τὸ τρώγαμε. Ἦτον ἓνας ἀγαθὸς τσοπάνος, ποῦ τὸν ἄρπαξαν ἀπὸ τὸ βουνό καὶ τὸν ἐκλείσαν μέσα σὲ σπίτι καὶ σὲ πανταλόνι. Στὴν ἀρχὴ ὁ δυστυχὴς ἐστενοχωρήθη πολὺ — καὶ εἶχε καὶ δίκαιο — ἐκρυφαναστέναζε καὶ κάποτε καὶ θᾶκλαιγε, γιατί μιὰ φορὰ τὸν εἶδα νὰ σκουπίζῃ τὰ κατακόκκινα μάτια του μὲ τὸ μαντήλι γυρισμένος κατὰ τὸν τοῖχο. Ἀλλὰ σιγὰ - σιγὰ ἐσυνείθισε στὴ νέα ζωὴ τόσο πολὺ, ὥστε, ὅταν ἀπελύθη, ἔλεγε φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα: «Ἄιντε, καϋμένα Ἀθήνα, καὶ πότε θὰ σὲ ξαναἰδῶ!» καὶ ἓνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς του ἐσφύριζε στὸν ἀέρα. Φαίνεται ὅτι καμμιὰ «ξεδέρφη» θὰ τοῦ ἀνακάτεψε τὴν καρδιά.

Ἐπέρασαν τόσα χρόνια ἀπὸ τότε καὶ ὁμως θυμοῦμαι σὰν νὰ ἦταν σήμερα πῶς κάθε μεσημέρι ἐπαίρναμε μαζί τὴ σοῦπά μας καὶ καθόμαστε στὸ ἐστιατόριο τοῦ στρατῶνος κοντὰ νὰ φᾶμε. Μετὰ τὸ φαῖ ἐστρηβὰ ἓνα χοντρὸ - χοντρὸ τσιγάρο καὶ τὸ ἔβανα μπροστά του. Μὲ τοῦτο τὸν ἐσκλάβωνα, γιατί τὸ τσιγάρο ἦταν τὸ μεράκι του. Ἀφοῦ περνούσαμε λίγη ὥρα μὲ τὸ τσιγάρο καὶ τὴ λιανοκουβέντα, ἔπαιρνα ἐγὼ τάχα τὴν καραβάνα μου νὰ τὴν πλύνω. Τὸ βέβαιον ὁμως ἦτο πῶς προτιμοῦσα εἰς ὅλη μου τὴ θητεία νὰ τὴν ἀφήσω ἀπλυτὴ παρὰ νὰ τὴν πλύνω μὲ κρύο νερό. Ἀλλ' ὁ Κότσουφας ἦταν περήφανος· δὲν ἤθελ' ὑποχρέωσι. «Ἄς τὴν, κουμπάρε» μ' ἔλεγε, καὶ τὴν ἄρπαζε ἀπ' τὸ χέρι μου. Χωρὶς οὔτε πρὶν νὰ τὸν γνωρίζω οὔτε παντρεμένος νὰ εἶναι μ' ἔλεγε κουμπάρο. Φαίνεται πῶς μ' ἐκαπάρωνε ἀπὸ τότε. Ἀμα μάλιστα ἔγεινα ὕστερα δεκανεύς, μ' ἔλεγε: «Κύρ δεκανέα, κουμπάρε». Ἐπέρασε μὲ τὸ καλὸ ἢ θητεία μας καὶ πῆγαμε στὰ σπίτια μας.

Τὸν εἶχα πλέον λησμονήσῃ, ὅχι ὁμως καὶ ἐκεῖνος ἐμένα. Μιὰ μέρα βλέπω νὰ μπαίνει στὴν αὐλή μας ἓνα γαῖδουρι κ' ἓνας τσοπάνος. Ὁ τσοπάνος ἦτανε ὁ Κότσυφας καὶ τὸ γαῖδουρι ἦταν τὸ γαῖδουρί του. Ἐδυσκολεύθηκα νὰ τὸν γνωρίσω.

— Γειά σου, κουμπάρε!

— Βρὲ καλῶς τὸν Κότσυφα. Τί χαμπάρια; Πῶς ἦτον καὶ τοῦτο;

— Αἶ, μὰ πιά ἦρθ' ὁ καιρὸς νὰ γίνουμε καὶ σωστοὶ κουμπάροι,

ὅχι μόνον ξερικοί. Ἐπαντρεύθηκα, ἔκαμα, μὲ τὸ συμπάθειο, ἀρσενικὸ παιδί καὶ ἦρθα νὰ σὲ προσκαλέσω νὰ μοῦ τὸ βαπτίσῃς.

— Νὰ σοῦ ζήσῃ, κουμπάρε μου, καὶ εἰς ἄλλα μὲ γειά. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ κατσίκι τί σοῦκαμε καὶ τῶχεις ἔτσι κρεμασμένο ἀπὸ τὰ πόδια στὸ σαμάρι;

— Αὐτό, κουμπάρε μου, εἶναι τὸ κάλεσμα γιὰ τὰ βαπτίσια.

Ἐπέρασαν τὴ νύχτα ὁ κουμπάρος μου καὶ τὸ γαῖδουρι του στὸ σπίτι μας καὶ τὸ ἄλλο πρωτὶ ἔφυγαν κ' οἱ δύο τους μὲ τὸ καλό. Ἄρχισα πλέον κ' ἐγὼ νὰ ἐτοιμάζομαι γιὰ τὰ βαπτίσια.

Ἐφτιασε ἡ μάνα μου τὰ βαπτιστιγιάτικα μὲ τὰ πιὸ χτυπητὰ χρώματα καὶ ὅταν ἦλθε ἡ προσδιορισμένη ἡμέρα τᾶβαλα μέσα σ' ἓνα ταγάρι, μ' ἓνα κομμάτι σαποῦνι, λιβάνι κτλ. καβάλησα τὸ μουλάρι μας καὶ δρόμο γιὰ τὸ χωριό. Ἦτανε Σάββατο μεσημέρι, τέλη Σεπτεμβρίου καὶ ἀπόβροχο. Ἦτο μιὰ μέρα χαρὰ Θεοῦ· ὁ ἥλιος ἀπὸ τὸν καταξάστερο οὐρανὸ ἔλουζε μὲ χρυσάφι ὅλη τὴ γῆ· τὰ δένδρα, ὠμορφοπλυμένα ἀπ' τὴ βροχή, χρυσοπράσινα ὑψώνοντο περήφανα ἀπὸ τὴ γῆ· ἔλαφρὸ καὶ δροσερὸ ἀεράκι γεμάτο ἀπ' τὴ μυρωδιά τῶν πεύκων ἐγέμιζε τὸ στήθος ἀπὸ ζωή. Πολλὲς βρουσοῦλες στὸ δρόμο ἔτρεχαν ὄχι νερά, ἀλλὰ κρύσταλλα καὶ κάθε χαλίκι πλυμένο ἔλαμπε σὰν διαμαντόπετρα. Ὁ ἥλιος ἐκρύφθη πίσω ἀπὸ τὴ ῥάχη καὶ ἐγὼ ἀντίκρισα τὸ χωριό. Μέσα σ' ἓνα πυκνὸ σύμπλεγμα δένδρων ἐφαίνοντο κάπου - κάπου καὶ τίποτε τοῖχοι ἄσπροι καὶ κεραμίδια. Λὲς καὶ ὁλόκληρο τὸ χωριὸ ἐνανάγησε μέσα σὲ βαθὺν πέλαγος πρασινάδας καὶ μόνον μερικὰ συντρίμματα αὐτοῦ ἐφαίνοντο ἀπὸ τὰ χωράφια. Ἦταν ἡ ὥρα ποῦ οἱ χωρικοὶ ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὰ χωράφια στὸ χωριό. Ἀνθρώποι, μουλάρια, βῶδια, μουσκάρια, γαῖδουρία, ἄλογα, γίδες, πρόβατα,

σκυλιά, όλα σὲ μιὰ μακρυνὰ γραμμὴ στὸ στενὸ δρομάκο τοῦ χωριοῦ ἀνέβαιναν σιγὰ - σιγὰ ἀποσταμένα στὸ χωριό. Ἐπιασε μέσα ἑτάλλα καὶ τὸ μουλάρι μου μιὰ θέσι καὶ ἀποσταμένο κι' αὐτὸ μὲ τὸ ἴδιο βῆμα περπατοῦσε. Ἡ παρουσία μου ἔβαλεν ὅλους τοὺς χωριάτες σὲ περιέργεια καὶ ὑποψία: — «Ποιὸς νᾶναι τοῦτος; μὴν εἶν' εἰσπράχτορας; μὴν εἶν' ὁ ἔμπορος, ὁ νεροδίκης; μὴν εἶν' ὁ κουνιάδος τοῦ δασκάλου ποὺ θάρθη ἀπὸ τὴν Ἀθήνα;» Ἐπὶ τέλους ἕνας

δὲν ἐβάσταξε, ἦλθε καὶ μ' ἐρώτησε. Ὅταν τοῦ εἶπα πῶς εἶμαι ὁ κουνιπάρος τοῦ Κότσουφα, ἀπὸ στόμα σ' αὐτὶ ὅλοι σὲ μιὰ στιγμή τὸ ἔμαθαν.

Ὅποιος ξένος μπῆ στο χωριό

ὑποχρεωτικὰ πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ μαγαζί, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ μπακάλικο καὶ καφενεῖο καὶ ἐμπορικὸ καὶ κάποτε καὶ κουρεῖο, ὅπως ἦταν καὶ τὸ μαγαζὶ τούτου τοῦ χωριοῦ. Ἐξεπέξεψα λοιπὸν στὸ μοναδικὸ μαγαζὶ τοῦ χωριοῦ καὶ ἐκάθησα σ' ἕνα ξύλινο πάγκο νὰ ξεμουδιάσω ἀπ' τὴν καβάλλα. Ἐκεῖ σιγὰ - σιγὰ μαζεύτηκαν πολλοὶ χωριάτες καὶ τρεχάτος - τρεχάτος ἦρθε καὶ ὁ κουνιπάρος μου, ἅμα τῷμαθε. Καθήσαμε λοιπὸν ὅξω στὴν αὐλὴ γύρω - γύρω στοὺς μπάγκους καὶ ἀρχίσαμε νὰ συζητοῦμε γιὰ σταφίδες, γιὰ σιτάρια, γιὰ ἀμπέλια, γιὰ δραγάτες, γιὰ βώδια καὶ γιὰ τὴν πολιτικὴ. Ὁ κουνιπάρος μου φώναξε τὸν μπακάλη νὰ μᾶς κεράσῃ γιὰ τὰ μουσαφιρίκια.

— Συμπέθερε Θανάση, ἔλα νὰ μᾶς κεράσης.

Ἀμέσως ὁ μπακάλης ἔτρεξε, ἐστάθη στὴ μέση μας, ἐσκούπισε τὸ τραπέζι μὲ τὴν ποδιά του καὶ πρῶτα - πρῶτα ἐρώτησε ἐμένα τί θὰ πάρω· «μιὰ μαστίχα» τοῦ λέω. «Σὺ κουνιπάρε Δημητρό;» ἐρώτησε τὸν δεύτερον. «Ροῦμι». — «Σὺ, ξάδερφε Νικολό;» — «ἕνα διάφορο». — «Σὺ συμπέθερε;» — «ἕνα λουκουμάκι» — «Σὺ, κουνιπάρε Ἀναστάση;» — «μιὰ κίνα»...

— Λοιπὸν ἔχουμε: μαστίχες μία, δύο, τρεῖς... Σὺ, κουνιπάρε Δημητρό, μαστίχα εἶπες; — Ὁχι, ροῦμι.

— Λοιπόν: τρεις μαστίχες, ένα ρούμι και... σύ, ξάδερφε Νικολό, λουκουμάκι είπες;

— Όχι, ένα διάφορο.

— Λοιπόν έχουμε: μαστίχες μία, δύο, τρεις, τέσσερες... Σύ, Κοντοσβέρκη, τί είπες;

— Ένα διάφορο κ' εγώ.

Έπί τέλους έχασα κ' εγώ την ύπομονή μου. «βρε αδελφέ» του λέγω «φέρε μας όλων μαστίχες. Μαστίχες δέ θέλετε όλοι, βρε παιδιά;»

— Ναι, μαστίχες, μαστίχες! εφώναξαν όλοι κ' έτσι απηλλάγη ό μπακάλης από τὸ βασανιστήριο.

— Φέρε μου και μιὰ δεκάρα τσιγαρέτα, είπ' ό κουμπάρος μου, και γράψε τα στο δεφτέρι μαζί με όλα τ' άλλα πιοτά.

Τὴν ἄλλη μέρα, Κυριακή, ἔπειτα ἀπ' τὴ λειτουργία μπρὸς ὁ παπᾶς και πίσω δυὸ παιδιὰ με τὴν κολυμπή-

θρα και πληθος γυναικόπαιδα ὅσα ἦσαν στὴν ἐκκλησιὰ και ὅσα βρέθηκαν στὸ δρόμο, ἐπλάκωσαν ἀπὸ σπίτι τοῦ κουμπάρου μου. Ἔστησαν τὴν κολυμπήθρα στὴ μέση· τὸ ζεστὸ νερὸ ἦταν ἑτοιμο· ἀνάψαμε τὰ κεριά και ἄρχισ' ὁ παπᾶ - Στρατῆς, ἓνα ἀγαθὸ γεροντάκι:

«Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς και τοῦ Υἱοῦ και τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπερ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης και τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐπερ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου...»

«Τὸ παιδί, ποῦναι τὸ παιδί;»

— Ἀμέσως, παπούλη μου, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς κουμπάρας μου ἀπὸ τὸ ἄλλο δωμάτιο.

«Ἐπερ τοῦ ἁγιασθῆναι τὸ ὕδωρ τοῦτο τῇ δυνάμει και ἐνεργείᾳ και ἐπιφοιτήσει τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ φωτίζων και ἁγιάζων πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον νῦν...»

Δὲν ἐπρόφτασεν ὁμως ὁ παπα - Στρατῆς νὰ τελειώσῃ τὴν εὐχὴ και ἀκοῦμε ἀπὸ τὸ ἄλλο δωμάτιο φωνές, κακό, βρισιές, κτυπιές, μαλώματα...

— Κύριε, τὸ ἔλεός σου! Τί τρέχει; Τ' εἶναι τοῦτο;

Πρῶτος εὐρέθηκα ἐγὼ στὸ ἄλλο δωμάτιο. Καὶ τί βλέπω; Τὸν κουμπάρο μου καὶ τὴν κουμπάρα μου στενωτάτα συνδεδεμένους, τὸν μὲν ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς κουμπάρας μου, τὴν δὲ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ κουμπάρου μου.

— Κουμπάρε μου, τί τρέχει; τ' εἶν' αὐτά;

— "Ἄσε με, κουμπάρε μου, νὰ τὴ σκοτώσω τὴ στρίγγλα! 'Ακοῦς ἐκεῖ στὸ πρῶτό μου παιδί νὰ θέλῃ νὰ βάλῃ τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα της καὶ ὄχι τοῦ δικοῦ μου. "Ὁχι, μωρή! δὲ θὰ σοῦ περάσῃ!

'Αναστάση νὰ τὸ βάλῃς, κουμπάρε μου, τὸ παιδί, 'Αναστάση!...

— Καλλίτερα νὰ τὸ ξαπλώσω νεκρὸ παρὰ νὰ τ' ἀκούσω 'Αναστάση. "Ὁχι, ὄχι, ὄχι!... Νικολὸ θὰ τὸ βάλουμε, Νικολό! Καὶ χτυποῦσε μὲ πείσμα τὸ δεξί της γρόθο στὴν ἀριστερὰ παλάμη.

— Μωρή, ἀκόμα μιλάς! καὶ ἐχύθηκε ἀπάνω της ὁ κουμπάρος

μου καὶ τὴν ἄρπαξεν ἀπὸ τὰ μαλλιά κ' ἐκείνη ἔχωσε τὰ νύχια της στὸ πρόσωπό του τόσο βαθειά, ὥστε, ὅταν ἐχωρίστηκαν, ὁ κουμπάρος μου ἐφαίνετο σὰν νὰ πάλαιψε μὲ τῆς γάτες καὶ ἡ κουμπάρα μου σὰν νὰ βάλε τὰ μαλλιά της στὴν ἀνεμοδοῦρα.

— "Ὁχι, βρὲ κοψοζῶντε!... Δὲ θὰ σοῦ περάσῃ!... 'Εγὼ τὸ γέννησα, ἐγὼ θὰ τὸ βαπτίσω ὅπως θέλω.

— "Ὁρσε πέντε!... Μαζί, μωρή, τὸ γεννήσαμε!...

Κ' ἐτοιμοὶ ἦσαν νὰ ξαναχυθοῦν ὁ ἓνας ἀπάνω στὸν ἄλλον.

Τότε μὲ πλησιάζει ὁ παπα - Στρατῆς σιγὰ - σιγὰ καὶ μοῦ λέει: «Πᾶμε, τέκνον μου, νὰ φύγωμεν. 'Εμεῖς ἦρθαμε ἐδῶ νὰ κάμουμε μυστήριον καὶ ὁ δαίμονας καυγᾷ. Πᾶμε, πᾶμε».

Τότε ἐσκέφθηκα καὶ ἐγὼ μήπως συμμαχήσουν ὁ κουμπάρος καὶ ἡ κουμπάρα μου καὶ ξεθυμάνουν σὲ μένα. Καὶ μὲ τὸ δίκηνο τους, γιατί ἐγὼ ἤμουν ὁ αἷτιος ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας, ποῦ ἦρθα νὰ τοὺς βαπτίσω τὸ παιδί! Δρόμο λοιπόν...

Σιγὰ - σιγὰ, χωρὶς κανεὶς νὰ μὲ καταλάβῃ, ἐξεκρέμασα τὸ ἄδειο ταγάρι μου, ἔλυσα ἀπὸ τὴ μουριά τὸ μουλάρι, ἐκαβάλλησα καὶ ὅπου φύγῃ - φύγῃ! Οὔτε γύρισα πίσω νὰ κυττάξω, σὰν κυνηγημένος λαγός. 'Επὶ τέλους ἔφτασα στὸ σπίτι μου.

— Νὰ σοῦ ζήσῃ τὸ βαπτιστήρι — μοῦ λέει ἡ μάννα μου — πάντα νουνὸς καὶ τίμιος. Καὶ πῶς τῷ βάλες τὸ ὄνομά του;

— Γρονθίωνα.

— Γρονθίωνα! τί παράξενο ὄνομα εἶναι τοῦτο!... πρώτη φορὰ τ' ἀκούω!

— Εἶνε ἀρχαῖο ἐλληνικό!... τῆς εἵπα.

Πέρασαν ἔξη χρόνια. Σωστά ἔξη χρόνια καὶ εἶχα λησμονήσῃ καὶ τὸν κουμπάρο μου καὶ τὸν καυγᾶ του.

Μιὰ μέρα ἄξαφνα βλέπω νὰ μπαίνει στὴν αὐλή μας τὸ γαϊδούρι του καὶ ὁ κουμπάρος.

— Γειά χαρά, κουμπάρε! — Βρὲ καλῶς τὸν κουμπάρο. Τί χαμπάρια; πῶς ἦταν καὶ τοῦτο;

— Αἶ, κουμπάρε, τὰ ψέματα πιά ἐτέλειωσαν· θὰ κοπιήσῃς νὰ μοῦ βαπτίσῃς τὸ παιδί.

— Πόσα παιδιά ἔκαμες ἀπὸ τότε;

— Ἕνα κορίτσι, μὲ συμτάθειο, κ' ἓνα ἀγόρι... Μὰ τοῦ λόγου σου θὰ μοῦ βαπτίσῃς τὸ πρῶτο.

— Τὸ πρῶτο! βρὲ ἀθεόφοβε, ἀκόμη ἀβάφτιστο τῷχεις;

— Ἀμὲ τί! θὰ περάσῃ τῆς παλαιογυναϊκας; Τοῦρκο τῶκανα, μὰ δὲν τοῦβανα τ' ὄνομα τοῦ πατέρα της. Τῆς προάλλαις ἐβαπτίσαμε τὸ δεύτερο παιδί κ' ἐβάλαμε τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα της καὶ τώρα ἀπομένει νὰ βαπτίσουμε τὸ πρῶτο κατὰ πῶς θέλω ἐγώ.

Τέλος πάντων, νὰ μὴ τὰ πολυλογῶ, ἐκαβάλλησα μιὰ μέρα τὸ μουλάρι καὶ ἀνέβηκα στὸ χωριό. Ἦταν Κυριακὴ καὶ ἐπεριμέναμε τὸν παπᾶ νὰ τελειώσῃ τὴ λειτουργία καὶ νὰ ἔλθῃ. Κάτω στὴν αὐλή ἡ κουμπάρα μου ἐξέσταινε νερὸ σ' ἓνα μεγάλο λεβέτι καὶ ἐγὼ περιπατοῦσα ἀπάνω κάτω στὴν αὐλή. Κάτου δίπλα ἐκεῖ ἔπαιζε καὶ τὸ βαφτιστήρι μου μὲ κάτι λάσπες καὶ φρόκαλα.

— Μάννα, τῆς λέει, τί τὸ θέλεις τὸ νερό; τὸ γουρουνὶ θὰ σφάζουμε;

— Ὅχι, παιδί μου, θὰ σὲ βαπτίσουμε.

— Σὰν τὸ Νικολὸ τῆς προάλλαις;

— Ναί, παιδί μου.

Τέλος πάντων ἐτέλειωσεν ἡ λειτουργία καὶ ἐφάνη ἐμπρὸς ὁ παπα - Στρατῆς καὶ πίσω τὰ παιδιά μὲ τὴν κολυμπήθρα. Τὰ ἐτακτοποιήσαν ὅλα καὶ ἤρχισεν ὁ παπα - Στρατῆς:

«Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ἀμήν».

— Τὸ παιδί. Ποῦναι τὸ παιδί;...

— Ἀμέσως, παππούλη μου — εἶπε ἡ κουμπάρα — βρὲ Κούλη... αἶ Κούλη!... Ἔτσι τὸν ἐφώναζαν γιὰτὶ ἦταν ἀβάφτιστος.

— Μπα! Χριστὸς καὶ Παναγιά!... τί ἔγινε τὸ παιδί;...
 "Ολοι μας διὰ μιᾶς ἐχυθήκαμε στὴν αὐλή, στὸν κῆπο νὰ
 βροῦμε τὸν Κούλη· ἀλλὰ πουθενὰ Κούλης δὲν ἔφαινετο. Ἐτρε-
 ξαμε πάρα πέρα στὴς γειτονικὲς αὐλές, στοὺς κήπους· ἀλλὰ
 τίποτε. Ἐρωτήσαμε τοὺς διαβάτες μὴν τὸν εἶδαν· τίποτε. Ἐπὶ
 τέλους ὕστερα ἀπὸ πολλή ὥρα τὸν ἤυραμε ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό,
 ἀπάνω σὲ μιὰ δαμασκηνιά καὶ ἔτρωγε δαμάσκηνα. Ἐμεῖς δὲν

τὸν εἶδαμε πρῶτοι,
 ἀλλ' ἐκεῖνος ἅμα εἶδε
 τὴ μάνα του νὰ περ-
 νᾶν ἀπὸ κάτω τῆς
 ἐφώναξε :

— Μάννα! αἱ, μάν-
 να! ἔφυγε ὁ παπᾶς
 ἀπὸ τὸ σπίτι;

— Βρέ, παιδί μου,
 ἔλα νὰ σὲ χαρῶ στὸ
 σπίτι νὰ σὲ βαπτί-
 σουμε, νὰ σὲ κάμουμε
 χριστιανούλη. Ἐλα
 νὰ ἰδῆς ποῦ σοῦ ἔφε-
 ρε καὶ ὁ νουνός σου
 καινούργια ρούχα...
 Ἐπλησιάσαμε κ' ἐ-
 μεῖς ὅλοι καὶ τὸν πα-
 ρακαλούσαμε νὰ κα-

ταβῇ καὶ τοῦ τάξαμε μηλιές μὲ μῆλα. Ἐκεῖνος ὅμως μὲ ὅλη του
 τὴν ἀπάθεια ἔτρωγε τὰ δαμάσκηνα καὶ ἐπέταγε ἀπάνω μας τὰ
 κουκούτσια.

— Τραβάτε σεῖς, μᾶς ἔλεγε, στὸ σπίτι καὶ ἅμα φύγη ὁ παπᾶς
 θαρθῶ καὶ ἐγώ.

Κατάλαβα κ' ἐγὼ πῶς ἤμουν πιά περιττός καὶ πῶς εἶχα νὰ κάμω
 μὲ λυκόπουλο — ὄχι μ' ἄνθρωπο· ἐγύρισα στὸ σπίτι, καβάλλησα
 τὸ μουλάρει καὶ ὅπου φύγη-φύγη! νὰ μὴν τὸ μάθῃ ὁ Κούλης πῶς
 ἤλθα νὰ τὸν βαπτίσω καὶ μοῦ σπάσῃ τὸ κεφάλι μὲ τῆς πέτρες!...

Ξυλόκαστρον, Ἰουλίος τοῦ 1908

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς τὸν τάφον φοβεροῦ χαρτοπαίκτου

Κυττάξετε! τὸ μνήμα του πῶς μοιάζει σὰν τραπέζι...

Τῇ νύχτᾳ σὰν βρυκόλακας σηκώνεται καὶ παίζει!

ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ